

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 123/2010-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. K., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 47/2009 zo 17. decembra 2009, ako aj „*d'alšími rozhodnutiami súdov*“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2010 doručená sťažnosť Ing. V. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo V 47/2009 zo 17. decembra 2009, ako aj „ďalšími rozhodnutiami súdov“.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Správkyňa konkurznej podstaty úpadkyne K. s. r. o., K., odňala Sťažovateľovi jeho majetok a oznámila mu jeho zapísanie do KP úpadkyne podľa § 19 ZKV. Správkyňa aj konkurzný súd vyzvali Sťažovateľa na podanie vylučovacej žaloby. Sťažovateľ túto žalobu podal Krajskému súdu Košice, vec je vedená pod č. k. 7 Cb 278/2001.

Sťažovateľ následne zistil, že jeho odňatý majetok nie je do súpisu KP úpadkyne zapísaný, preto podal Okresnému súdu Košice II aj samostatnú žalobu o vydanie vecí odňatých bez existencie právneho titulu. Vec bola vedená pod č. k. 20 C 527/2003.

Okresný súd Košice II vec odstúpil Krajskému súdu Košice, kde bola vedená pod č. k. 19 Cbi 62/2003.

Uznesením zo dňa 29. 6. 2006 krajský súd obe veci (vylúčenie aj vydanie) spojil na spoločné konanie vedené pod č. k. 7Cb 278/2001.

Rozsudkom zo dňa 29. 6. 2006, č. k. 7 Cb 278/2001, Krajský súd v Košiciach žalobu o vylúčenie vecí z KP úpadkyne zamietol z dôvodu, že Sťažovateľov majetok nebol do súpisu KP úpadkyne zapísaný a ďalším výrokom rozhodol o povinnosti správkyne vydať Sťažovateľovi jeho majetok.

Žalovaná správkyňa sa odvolala proti výroku „vydať veci“.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací vytýčil pojednávanie na deň 4. 3. 2008, na ktoré Sťažovateľa predvolal. Podaním zo dňa 20. 2. 2008 Sťažovateľ požiadal súd o ospravedlnenie jeho neúčasti na pojednávaní, ktorého sa nevie zúčastniť z finančných dôvodov a zároveň súdu navrhol alternatívne, aby pojednávanie odročil, nechal Sťažovateľa dovypočuť prostredníctvom košického súdu, vec vrátil na nové rozhodnutie prvostupňovému súdu alebo uskutočnil pojednávanie v K. Sťažovateľ súdu zdôraznil, že chce v plnom rozsahu využiť svoje právo vyjadriť sa k veci, dôkazom a argumentom žalovanej.

Predvolaním zo dňa 13. 3. 2008 ma súd predvolal na pojednávanie na deň 1. 4. 2008. Podaním zo dňa 20. 3. 2008 som súd požiadal o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní z finančných dôvodov a zopakoval som svoje procesné návrhy zo dňa 20. 2. 2008, o ktorých súd nerozhodol.

Odvolací súd sa týmito návrhmi vôbec nezaoberal, dňa 1. 4. 2008 uskutočnil pojednávanie len za prítomnosti žalovanej, zmenil hodnotenie kľúčového dôkazu, rozhodnutie „vydať veci“ zrušil a vec vrátil na doplnenie dokazovania a nové rozhodnutie, prvostupňovému súdu.

Podľa názoru Sťažovateľa odvolací súd závažným spôsobom pochybil a preto jeho rozhodnutie napadol dovolaním zo dňa 28. 6. 2008. Sťažovateľ zároveň požiadal súd o ustanovenie právneho zástupcu ex offo a navrhol, aby mu súd priznal oslobodenie od platenia súdneho poplatku za dovolanie.

Uznesením zo dňa 3. 10. 2008 súd Sťažovateľovi oslobodenie od poplatku nepriznal a právneho zástupcu mu neustanovil.

Sťažovateľ sa proti tomuto uzneseniu podaním zo dňa 26. 10. 2008 odvolal. Najvyšší súd SR ako súd odvolací, uznesením zo dňa 30. 4. 2009, č. k. 1 Obo 113/2008, prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Podaním zo dňa 7. 7. 2009 podal Sťažovateľ proti tomuto uzneseniu dovolanie, požiadal súd o ustanovenie právneho zástupcu v dovolacom konaní a požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku za dovolanie.

Najvyšší súd SR dovolanie odmietol uznesením zo dňa 17. 12. 2009, č. k. 1 Obdo V 47/2009 bez toho, aby bolo rozhodnuté osudnom poplatku a žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu a bez toho, aby bol Sťažovateľ v dovolacom konaní riadne zastúpený...

Sťažovateľ namieta porušenie: svojho práva zakotveného v čl. 46 (1) Ústavy SR..., čl. 47 (2) Ústavy SR..., čl. 47 (3) Ústavy SR..., čl. 48 (2) Ústavy SR..., čl. 37 (2) Listiny..., čl. 37 (3) Listiny..., čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a čl. 13 Dohovoru...

A. Krajský súd Košice pochybil, keď rozhodol o žalobe o vydanie vecí odňatých bez existencie právneho titulu.

B. Odvolací najvyšší súd pochybil, keď túto chybu krajského súdu nenapravil.

C. Odvolací najvyšší súd pochybil, keď vec dňa 4. 3. 2008 prejednal bez mojej účasti bez toho, aby rozhodol o mojich procesných návrhoch.

D. Odvolací najvyšší súd pochybil, keď negoval hodnotenie kľúčového dôkazu prvostupňovým súdom, dôkazu na ktorom bol založený výrok súdu, avšak samotný výrok ponechal v platnosti.

E. Krajský súd Košice pochybil dôvodom, na ktorom založil neustanovenie právneho zástupcu v dovolacom konaní.

F. Odvolací NS SR pochybil, keď rozhodnutie krajského súdu o neustanovení právneho zástupcu potvrdil.

G. Odvolací NS SR pochybil, keď prejednal dovolanie bez toho, aby bola odstránená prekážka spočívajúca v nezastúpení dovolateľa advokátom.

H. Odvolací NS SR pochybil odmietnutím dovolania.»

Sťažovateľ zároveň uviedol:

„Na spracovanie petitu sťažnosti si netrúfam a navrhujem Súdu, aby pripustil jeho doplnenie právnym zástupcom, ak mojej žiadosti o jeho ustanovenie vyhovie.

Touto Sťažnosťou sledujem cieľ vyslovenia Ústavným súdom SR porušenia mojich základných práv v zmysle mojich námietok popísaných v časti II tejto sťažnosti, zrušenia uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. 12. 2009, č. k. 1 Obdo V 47/2009, ktorým súd odmietol moje dovolanie, zrušenia ďalších rozhodnutí súdov, ktoré porušili moje základné práva a ktorých zrušenie je v právomoci Ústavného súdu SR a vrátenia vecí súdu vecne a miestne príslušnému na nové rozhodnutie.

Zároveň Súdu navrhujem, aby mi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 000,- €...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 37 ods. 2 listiny každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 2 listiny, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, čl. 48 ods. 2 ústavy (ktoré ako celok tvoria obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozhodnutiami všeobecných súdov. V petite sťažnosti žiadal zrušiť uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 47/2009 zo 17. decembra 2009, ako aj „ďalšie rozhodnutia súdov“.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že napádanému uzneseniu najvyššieho súdu predchádzalo toto konanie:

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní o vydanie vecí a vylúčenie vecí z konkurznej podstaty rozsudkom č. k. 7 Cb 278/2001-280 z 29. júna 2006 rozhodol tak, že:

1. správkyniu konkurznej podstaty (žalovanú) zaviazal vydať sťažovateľovi (žalobcovi) hnutel'né veci,
2. žalobu o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty zamietol,
3. účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podali obaja účastníci konania odvolanie –správkynia konkurznej podstaty v časti, kde bola zaviazaná vydať hnutel'né veci, a sťažovateľ v časti týkajúcej sa trov konania.

Najvyšší súd uznesením č. k. 1 Obo 231/2006-359 z 1. apríla 2008 rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa vydania hnutel'ných vecí zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení okrem iného uviedol:

„... Nie je preto doteraz jednoznačne preukázané, či osobné veci, vydania ktorých sa žalobca domáha, a ktoré neboli do konkurznej podstaty zahrnuté, sa v objekte úpadcu nachádzajú, alebo či si ich podľa uvedenej zápisnice prevzal a odniesol. Ak sa má správcovi konkurznej podstaty uložiť vydať veci, ktoré nesúvisia s majetkom úpadcu, je potrebné preukázať nielen vlastníctvo k týmto veciam, ale aj skutočnosť, že tieto veci sa v objekte úpadcu alebo u správcu konkurznej podstaty bez právneho dôvodu nachádzajú, pričom vzhľadom na ust. § 120 ods. 4 OSP možno vychádzať len z dôkazov doteraz predložených.

Od doplnenia dokazovania v uvedenom smere, na základe v spise na nachádzajúcich písomností, ako aj svedeckých výpovedí, je potom závislý aj výsledok v spore a od tohto sa odvíjajúce dôvody aj odvolania žalobcu o trovách prvostupňového konania, ktoré vzhľadom na výsledok v odvolacom konaní nebol dôvod vyhodnotiť, pretože o trovách súd znovu rozhodne v novom rozhodnutí o veci samej, kde rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.“

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie a zároveň požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

Krajský súd uznesením č. k. 7 Cb 278/2001-404 z 3. októbra 2008 sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a neustanovil mu ani zástupcu z radov advokátov, pričom vychádzal z celkových majetkových pomerov sťažovateľa.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením č. k. 1 Obo 113/2008-416 z 30. apríla 2009 tak, že ho ako vecne správne potvrdil.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo V 47/2009 zo 17. decembra 2009 odmietol pre neprípustnosť, pričom uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, preto preskúmal postup prvostupňového i odvolacieho súdu v predmetnej veci a dospel k názoru, že ako súd prvého stupňa, tak ani odvolací súd svojím postupom neodňali žalobcovi možnosť konať pred súdom odvolacím alebo v konaní pred súdom prvého stupňa.

Prvostupňový súd v súlade s ust. § 138 ods. 1 O. s. p., ako i ust. § 30 O. s. p. pomery účastníka konania – žalobcu, riadne zistil a následne právne vyhodnotil... odvolací súd postup prvostupňového súdu riadne v rámci odvolacieho konania preskúmal...

Z uvedeného vyplýva, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.“

1. Pokiaľ ide o časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv a slobôd postupom a rozhodnutiami krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 278/2001, ústavný súd uvádza, že ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo

právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (III. ÚS 304/09).

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa v uvedenom konaní domáhal ochrany svojich práv podaním opravných prostriedkov (odvolaní), o ktorých aj najvyšší súd rozhodol.

Právomoc všeobecných súdov poskytnúť v tomto smere ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta, na základe opravných prostriedkov, ktorá vyplýva priamo z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (§ 201 a nasl., resp. § 236 a nasl.), vylučuje (s ohľadom na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy) právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnosti smerujúcej priamo proti procesnému postupu a rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa.

Ústavný súd v danom prípade považuje odvolanie ako riadny opravný prostriedok za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd. V rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia sa odvolací súd musí vyrovnat' s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi uvedenými v odvolaní, ako sťažovateľ uvádza v konaní o sťažnosti pred ústavným súdom.

Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv a slobôd najvyšším súdom a zároveň požiadal o zrušenie jeho uznesenia sp. zn. 1 Obdo V 47/2009 zo 17. decembra 2009, ako aj „*d'alsích rozhodnutí súdov*“.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd v sťažovateľom napádaných rozhodnutiach (uznesenie sp. zn. 1 Obdo V 47/2009 zo 17. decembra 2009, uznesenie č. k. 1 Obo 113/2008-416 z 30. apríla 2009, ako aj uznesenie č. k. 1 Obo 231/2006-359 z 1. apríla 2008) dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoje závery, t. j. dospel k logickým a ústavne konformným záverom, pričom vychádzal z platnej a účinnej právnej úpravy (Občianskeho súdneho poriadku). Nespokojnosť sťažovateľa s obsahom týchto rozhodnutí, ako aj jeho tvrdenia o pochybení najvyššieho súdu nie sú dôkazom o ich neústavnosti a nezakladajú ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že právo na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 50 ústavy (a teda aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), aj právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a právo na

zabezpečenie konania bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemôže všeobecný súd porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. K porušeniu práva na súdnu a inú právnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím, sťažovateľ neuviedol konkrétne, akým postupom všeobecného súdu malo byť porušené jeho základné právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a základné právo na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sa teda prednostne musel vysporiadať s identifikáciou základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, a ustálil, že sťažovateľ prioritne namieta základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Taktiež nejde o porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy na základe výkladu a použitia relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd uviedol: „Z citovaného ustanovenia dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na

aspoň obhájiteľné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom“ (III. ÚS 38/05).

V zmysle stabilnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním štátneho orgánu alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), a preto bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2010